

עם ציונים מהש"ך
 טו. טור עמוד יט
 בשם הרשב"א נמנה
 הכים הארוך שם ד; כ;
 מנהי משנה אלוטרי
 בילה ת יג גס
 הרמב"ן הלכות גדה
 פ"ה הלכה יט:
 טו. רשב"א שם:
 טו. יבמות דף ס"ג
 [מ"ג] ובעירובין דף ק'
 ע"ב:
 טו. יבמות שם:

ציונים רמ"א
עם ציונים מהש"ך

(ט) רכזי משה אות ז:
 (י) סעיף ד:
 (א) טור [עמוד טו] בשם
 יש אומרים ובי [עמוד
 טו ד"ה ומ"ש שם אומרים]
 בשם רש"י [יבמות סג, כ
 ד"ה וי"ט] וראב"ד [נעלי
 הנפש שער הפרשה סימן ג
 הלכה א] [כ"ג] ורשב"א
 [מנהי הכים הארוך כ"ה ז
 ע"ב ד; כ; הק"ל שם ע"ב
 ג, ט א] ורבינו ירוחם
 [נמנה טו ה"א כ"ג, ג]:
 (י) ב"י [שם ד"ה ומ"ש
 בשם רמ"א] [לח"ן
 ק"ל א, ב] ורוב הפוסקים
 בשם רבינו תם [שער הש"ע,
 מהדו"ט סימן ט"ז]:
 (א) המגיד משנה פרק ד'
 דאיטורי ביאה [הלכה י"ג
 ובהגהות שער רורא
 [הלכות נה ס"ק ז ע"ב, א
 ד"ה אמת] ורש"י [יבמות
 סג, ב] מביאה הב"י [שם]:
 (א) גימטרי יוסף פרק
 הבא על יבמתו [יבמות
 יג, ב ד"ה שיעור ה"ה
 [שם]:

בג עד שתבדוק. כמז נ"י [עמוד טו ד"ה ומ"ה] ממשמעות
 הפוסקים דאפילו איתרה זמן כמה [אחר הוסת כיון שזדקה ומלאה
 טהורה, טהורה. והנ"ס [עמוד טו ד"ה ראשון] פסק דש להחמיר
 כמסקנת המרדכי [שעטות רמו משנה]
 עמוד טו] וכספר המרומה [י'
 וכהגהות שער דורא [הלכות גדה
 סימן ז ע"ב, א סוף ד"ה אמר ר' יוחנן]
 בשם סמ"ק דדוקא בזדקה ענמה
 מיד לאחר וסתה מוך שיעור וסת,
 אבל לא זדקה מוך הזמן אע"פ
 שלאחר ק בזדקה ענמה ומלאה
 טהורה, טמאה, דמוקה אורח
 בזמנו זא ונפל לארץ, ע"כ [הג"ס].
 ולקמן סימן ק"צ סעיף ג"א נחבאר
 אזה שיעור וסת, ע"כ: כד וכן
 הוא דקמן סימן קפ"ט. סעיף
 ד, וע"כ: כה זמבל מקום
 בו, ובלאו"ס סימן [רמ"ז סט"ו]
 [רמ סעיף טו] כמזו הטור
 [עמוד מ"א] והמחבר מדברי

אומרים שאסורה (יב) כג עד (י) שיתבדוק
 טו (יג) [מ] [מ] אם יש לה וסת (כ) קבוע
 טו. [כא] או שהוא יום שלשים אף על פי שאינו קבוע
 הגה (י) והכי נהוג כד וכן הוא לקמן סימן קפ"ט [י'
 י [מ] ה' הרוצה לצאת לדרך [מ] צריך לפקוד
 אשתו [מ] אפילו [כ] סמוך לוסתה: הגה
 (יד) [כ] ופילו נמשמש (י) שרי בזה [מ] ומכל
 מקום בו המחמיר (כ) שלא (ג) לפקדה רק (מו) גדברי
 רצו [מ] מצא עליו זכרה [מ] וכבר נחבאר בו [מ] דכל מיני
 קורבה וההנה (י) שרי מלבד משמש [כ] וחס הולך לדבר
 מזהו אין צריך לפקוד אשתו [מ] ויש אומרים אם אדם
 רוצה לילך לדרך ואשתו נדה [כ] ומתנול בזה מוך עונה אחת
 כמ' [מ] [מ] צריך [מ] להמחין:

(יב) עד שתבדוק. פירוש אפילו אם לא זדקה אלא עד זמן
 הרבה, ולא אמרין שמה נפל לארץ בזמן הוסת: (יג) אם יש
 לה וסת כו'. אבל אם יש לה וסת שעדיין לא קבעוה שלם פעמים
 והוא פמום מעונה זינוטה, כגון שראתה מכ"ה לכה וכיוצא בזה,
 אע"פ שלא זדקה כיון שלא
 הרגישה נדס טהורה בלא זדקה,
 עכ"ל הטור סוף סימן זה. והקשה
 בפרישה [אות י"ג] דהא איתא
 בסימן קפ"ו [פ"ק] אשה שאין
 לה וסת אסורה לשמש בלא
 זדקה, ומתוך כך האריך מאד
 במירוט. ולי נראה דלא קשה
 מיד, דודאי אשה שאין לה וסת
 אלא רגילה כבר נראית הרבה בלי
 שעור שזה כלל, בכל פעם היא
 נזוקת רואה עד שזדקת, אבל
 הכא מיירי שיש לה וסת דרך
 שאר נשים אלא שישנה לראות
 מכ"ה לכה פעם אחת, והיא
 זריכה לתוש כשיגיע (עד) [עוד]

הרמב"ם [דעות ד, יט] דלא יצטול לא ביום יצאה לדרך או ביום
 הדרך, שקשה לו. ועיין בלבוש שם [סעיף טו] ובתשובת הרב [ש"ס]
 הרמ"א [ק"צ סימן ז]. ועיין בפרישה בהע"ז סימן כ"ה סעיף י'
 ונ"ס שם סעיף ג' [עמוד רכה ד"ה א]. כו הפהמיר בו. סמוך
 לוסתה, ובעטרת זהב [לגו"ס סעיף י]. כתב גם כן גדברי הרב, ובלאו"ס
 סימן [רמ"ו] [רמ] סעיף ט"ו כתב גדברי הרב, ובלאו"ס
 לצטול אפילו סמוך לוסתה כמז שכתוב ציו"ד סימן קפ"ה, ע"כ.
 ודברי קומרים זה אה זה, והעיקר גדברי הרב כאן: כו דכל מיני

קורבה. אפילו מיבוק ונשוק. ואע"ג דכחצמי לעיל ס"ק ו' בשם הב"ס
 דהמחמיר נזוק ונשוק מצא עליו זכרה, נראה דהכא אין להחמיר
 כלל, כיון דיש אומרים דאפילו נמשמש חיובא ומלאה איכא: כה תוך
 עוגה אחת. דהיינו יום או לילה כדאיכא בש"ס [יבמות סג, ב]
 וגימטרי יוסף שם [יט, ב ד"ה שיעור ד"ה ומה], והיינו י"ב שעות
 כלעיל ס"ק ו', ודו"ק: כה צריך להמחין. מיהו אם הולך לדבר
 מזהו אין צריך להמחין כדאיכא בגימטרי יוסף שם, וכן כתב העטרת
 זהב [לגו"ס סעיף י] ופשוט הוא. ואף לדבר הכשות אם הולך
 לנזק גדול נראה דאין צריך להמחין, משום דהגימטרי יוסף מפרש
 כן הש"ס דסוף פרק הנז על יבמתו, ואין פירושו ממוז, גם כל
 הפוסקים לא פירשו כן:

יוס כ"ה כדאיכא סימן קפ"ט [פ"ק] י"ג, כה אמרין כיון שלא
 הרגישה בזהו יום שהיא חוששת ועבר אותו יום ולא זדקה אחר
 כך טהורה, דהא לא מוחזקת שלם פעמים זריכה בזהו זמן, ודי
 כה שחוששת לכתחלה. חה פשוט: (יד) ואפילו בתשמיש
 שרי. כיון דוסמות דרנבן נמקום מזהו לא גזר: (מו) בדברי
 רצו וכו'. אע"ג דגם בזהו צריך שרי גדברי רצו כלעיל
 סעיף ב', מכל מקום ציו"א לדרך מיז כן:

עריך לחם למהרי"ק
 סוף סעיף ט ועיין סימן קפ"ט דין ד': סוף סעיף י [לפקוד]. ואפילו נמשמש
 מוכה [לעיל מטרד]: שם [אפילו]. וזאל לדבר מזהו אין צריך, [דלמא
 מטרד]. עיין
 טור אר"ם סימן ר"מ [עמוד מ"א]:

ביאור הגר"א
 גונא אוקמה ארין תורה, ופסוק והורחם וקרא טו, לא אסמכתא
 בעלמא היא. וכתב הסמ"ג [לאחר ק"א לו, ב] והמחמיר חבוא עליו זכרה: [כג]
 וואם הולך כה, גמרא שם: [כד] יש אומרים כה, לגירסת ספרים
 לאשתו נדה שהביאו תוספות ד"ה הג"ל והרא"ש. והקשה
 תוספות דהא וראי בתשמיש אי אפשר, ומחזין
 נמקי יוסף [יבמות יט, ב] כ"ה שיעור ח"ה [ומה]
 דמירי כהאי גונא:

גליון מהרש"א
 ימא למה שכתבו הטוספות נדה דף ט"ו סוף ע"א [ד"ה
 אפילו] דלמי יוסף סבר וסמות דרנבן, אבל הרמב"ם
 סא סבר למי מה שכתב הנ"י קרוב לסוף סימן זה [עמוד
 יט ד"ה והמחמיר] דמפרש דלמי יוסף סברא ליה וסמות
 דלוריתא, אם כן נפקדים על רבי יוחנן מקשה שטי: [יג]
 ושאן אפילו סמוך לוסתה. ונהיגה לל עינמה סמוך
 לוסתה גם כן צריך לפקדה. משעוה כנסת יחזקאל
 סימן (י) [ג]:

נקודות הכסף

כן פירוש אפילו אם לא
 זדקה בו, יש ממחין
 כה, כמו שכתבתי בס"ך
 ס"ק כ"ג, ע"כ:

הגהות והערות

[ז] כן האריקא דפוס"ה,
 ובג"ל האריקא זמן מ':
 [ח] לפניו כספר המרומה
 ובעמ"ק ימא:
 [ט] לפניו כס"ך ימא,
 ואלו י"ל יבמות, והוא
 כס"ך י:
 [כ] עיין בפשוטה מהכנה שם
 דשיעורו קאי רת ארין
 דחולשת הגוף המוכה נבאר
 היטב שם:
 [כא] דעס רת נמלך
 ממחמיר ספר נעלי
 הנפש, וכן נמחמיר קאסח
 עמוד כ:

ט [שער סעיף י] הרוצה לצאת לדרך. הרמב"ם פרק ד'
 מאלוטרי בילה הלכה
 י"ב השמט זא, וסתה הרב המגיד מנהל נכ"י [עמוד טו ד"ה
 אפילו] ולכונה
 דהראב"ד נספר בעלי הנפש [שער מקן הוסמות סימן א
 הלכה א] מנהל נכ"י [שם
 ד"ה ומ"ש שם] נתן טעם ווסמות דרנבן ונמקום מזהו לא
 גזר, וסה קשה ליה למנ"ס
 מאי דמקשה פסחים ע"ב ב' על מאי דמנ"ס
 סמוך לוסתה, אי הכי אפילו
 יבמתו נמי, על כן קוטר דסמחא דש"ס לא סברא ליה
 לרין זה, אבל סא

ט [שער סעיף י] הרוצה לצאת לדרך צריך לפקוד אשתו אפילו סמוך לוסתה.
 בתשובות נכנס יחזקאל [סימן לג] רוצה להקל היכא ואירע טבילה סמוך לוסת
 מזותרת בתשמיש, דליל טבילה הוי גם כן מצוה כמו יוצא לדרך. וכל
 האחרונים חולקים עליו בספר סדרי טהרה [סימן יג] ופלו [מגארת
 ישראל סימן יג] וזוהו דעת [באורים סימן יג] וזוהו דעת [באורים
 סימן יג]. וכן נראה לעי"ד דאיה ברורה לדבריהם זיל דאסור
 סמוך לוסת בליל טבילה, דהא הראב"ד בספר בעלי הנפש
 [שער מקן הוסמות סימן א הלכה י] הקשה אהא דאמרין
 בש"ס דגדה ט"ו [גיא] בהתיא דאתיא לקמיה דרבי יוחנן
 דכל אימת דהוי סלקת מטבילת מצוה הות קחדיא דמא, אמר
 לה שמא דימת עירך עלתה כן לכי והבעלי לו על
 נב הגהה, והקשה הראב"ד זיל דהא בלילה וזו תראה וצריך
 לפורש סמוך לוסת, ומה הוכיח הראב"ד בספר בעלי הנפש
 דהתיא דקובעת וסת לשעה אין צריך לפרש סמוך לוסת, וכן הרמב"ם
 [שם ד"ה הא דאיי יוחנן] והר"ן [שם ד"ה לבי
 והבעלי] בחידושיהם הקשו זו, והירצו דהוי ליה כוסת
 של קפיצות דאין צריך לחוש כל זמן שלא קפצה. והרי
 הראב"ד גופא סובר דיוצא לדרך חייבת בתשמיש אפילו
 סמוך לוסת, וכן דעת רוב הפוסקים. ואי נימא דליל
 טבילה דינו כיוצא לדרך, אם כן מאי קשיא להו
 להראשונים זיל, דהלא שם ליל טבילה הות וכדקאמר
 הש"ס וכל אימת דהות סלקא מטבילת מצוה, ורבי יוחנן
 צוה לה להבעל על נב הגהה, וכיון דהוי ליל
 טבילה מותר בסמוך לוסת. ומה מביאר דעת הראשונים
 זיל דליל

טבילה אין דנו כיוצא לדרך ואסור בתשמיש, כן נראה לי ברור.
 ותמנהי על כל האחרונים שלא הרגישו בראיה זו:
 י [שם] הרוצה לצאת לדרך וכו'. עיין בתשובות נכנס יחזקאל
 סימן ל"ג דרוצה להקל בליל הטבילה אפילו תוך עונה הסמוך
 לוסתה, ומדמי לה ליצוא לדרך. ובספר סדרי טהרה
 [סימן יג] ובתחת דעת [באורים סימן יג] חלקו עליו, דלא
 פצונו שום מצוה לליל טבילה ושאר מצות עונה שנתנו
 חכמים, ע"ש שהאריכו בזה שלא להקל כלל:
 יא [נהג שם] ומכל מקום החפסיר וכו'. כתב הש"ך
 [סימן כה], ובארי"ח סימן ר"מ כתב השור דלא יבעול
 לא ביום יצאה לדרך או ביום מן הדרך שקשה לו, ולי
 נראה לרין, שכתב מחותני בעל המחבר עטרת
 זקנים [שם סימן ב] בשם מהרש"ל [בתהנות
 הנהג אה"ע סימן כה ד"ה ביום] כשהולך ברגליו
 בדרך או קשה לו ולא ישמש, ובאן אירי כשהוא
 יושב בקרן או רוכב ח"ו חייב לפקוד: [בית
 דהם יהודה, יא] יב [שם] דכל מיני קורבה
 בו, ואפילו חבוק ונשוק דמחמיר לעיל הב"ח, ובאן
 אין להחמיר כלל, [ש"ך סימן כה], זהו לפי סברת
 הב"ח, אבל לפי סברת ט"ו לעיל ס"ק ג' דמן
 הרין אסור, נראה לי לאסור אף כאן, רק
 בריצו דברים מחויב לעשות. ובפרט
 דקיימא לן בזמנינו כל הירדנים הוי דרך מצוה
 ואין צורך לפקוד אותה, כמו שכתב
 המורים, שאסור בחבוק ונשוק, כן נראה לי:
 [בית דהם יהודה, יט]

[י] ולא ברקה. נמסקמי אס עברו עליה ג' פעמים יום הוסת ולא הרגישה אס נעקר הוסת בכך. וכן אס באמצע הג' פעמים לא בדקה עצמה ביום הוסת, ואחר כך בדקה עצמה ביום הוסת הדי' וראתה, אס מטטרפין, אס נימא דהוי כהפסיקה בין הג' פעמים כיון שלא בדקה נמיס, דהא סומכין על מה שלא הרגישה להמירה לבעלה, הכי נמי יש לסמוך לענין עקירת הוסת, או לא. ונראה לנא נעקר ולא נמלקל הוסת, דהנה בגוף הדין הא טהורה בלא בדקה יש לעיין, כיון דחייבו חז"ל בדקה בשעת וסמה ולא סמכו אכירור דהרגשה, וחשו לרילמא ראתה בלא הרגשה ופל לארץ, ואס עברה ולא בדקה עצמה מותרת בלא בדקה, אמאי, הא מכל שכן יש לחוש לשמא ראתה ועדיין יש דס. ולזה נראה דהטעם משום דקיימא לן ריש גדה ג, אן דכותלי בית הרחם לא מוקמי דס רק משום חומרא דקדשים חשו, ע"ש, ומטעם זה לא בעי בדקה כשעבר וסמה, דאמרינן בדקה דחורין וסדקין למה לה אי נמי הוה דס ודאי כבר נפל לארץ, ובדקה זו שוב הוי כבדיקה חדשה משום שמא ראתה עכשיו ולא משום שעמ וסמה, ואינה חייבת בה. ולפי זה נראה דאס לא עבר שיעור וסמ המבואר בסיומן ק"ג סעיף ג"א סמוך לוסמה חייבת כבדיקה, דאימר הדס עדיין בגווה, דכתיב האי שיעורא הדס שזהה לנא כמבואר בגדה דף ס' ע"ב, אבל לענין עקירה וקלקול הוסת לא סמכין על הא דלא ארגשה, דודאי אמרינן מכה חוקה דוסמות שראתה אפילו בלא הרגשה, מדע דהא למאן דאמר וסמות דאורייתא אפילו בדקה אחר כך ומנאה טהורה טמאה, כמבואר גדה דף ט"ז ע"ג, ואמאי הא לא ארגשה, אלא אמרינן מחמת חוקה דוסמות דראתה אפילו לא ארגשה, וטמאה דקאמר ההם היינו לטהרות, וטמאה בלא הרגשה משום דמקור מקומו טמא, או לבעלה מדרבנן טמאה. וזהו יש ליישב קושיא המוספות בגדה דף ט"ז ע"ג אן בדיקה אלמא וסמות, שהקשו דרב הונא אדרב הונא. ולפי מה שכתבתי לא קשה מידי, ולעיל דף ט"ז ע"ג אן בדיקה דאיתא דאיתא חשש דראתה וארגשה חייב לשאל לה מחמת חוקה דוסמות, מה שאין כן בדף ט"ז דמיירי שלא הרגישה טהורה, כיון דחוקת דס שזב בהרגשה, והא מדלא ארגשה, טהורה, (ור"ת) ור' אליעזר פליג ההם ואמר דאמרינן מחמת חוקה דוסמות דראתה אפילו בלא הרגשה כנ"ל, אלמא דחיישין משום חוקה דוסמות אף דלא ארגשה, ואף דקיימא לן דמותרת לבעלה, נראה הטעם כיון דהוי מרי דרבנן, דוסמות

מדרבנן, ואפילו אס ראתה בלא הרגשה גם כן אינה טמאה אלא מדרבנן, וגם כדי שלא לקלקל חוקת טהרה ידיה לא אמרינן שראתה כבר וממירין אותה לבעלה, אבל לענין עקירת וקלקול וסמ ודאי לנא נעקר וסמה משום דלא ארגשה, וראיה מסימן קפ"ט סעיף כ"א שכתב דוקא אס בדקה ולא ראתה אינה חוששת לוסמה, משמע דאס לא בדקה לא נעקר וסמה משום דלא ארגשה, וכן הוא בטור סימן קפ"ט [עמוד סא] גבי הפסיקה ולא ראתה דענין דוקא כבדיקה, וכן כתב הרמב"ן בהלכותיו פרק (ר') [ה הלכה יט] וכן מוכח מכל הפוסקים. ולענין מה שהחמיר הש"ך בס"ק כ"ג נראה דאין להחמיר כל כך בוסמות דרבנן, כיון דאף אס ראתה בלא הרגשה גם כן לא הוי רק מדרבנן: [יא] ולא הרגישה. נמסקמי כיון דעיקר הדימר מכה בלא הרגישה, ואס כן אס בדקה עצמה בשעת וסמ ונאנד העד, דשוב ליכא ראייה מהא דלא ארגשה דאימר הרגשה עד הווי כדאמרינן ברש פירק הרואה כהם [שם טו, טז], אפשר דטמאה, וי"ע: [יב] או שהוא. עיין ט"ז ס"ק י"ג שהביא קושיא הדרישה [פרישה אה יט] הא אשה שאין לה וסמ אסורה לשמש בלא בדקה. והנה לפי מה שכתבתי בסיומן קפ"ו [ביאורים ס"ק ט] דאינה זריכה בדקה לאור הנר וגם אין זריכה בדקת חורין וסדקין כמו שכתבתי בסיומן קפ"ו [שם ס"ק ט] ע"ש, קא שמשע לן דכאן זריכה בדקת חורין וסדקין ולאור הנר דוקא, ככדי שמדע אס היא טהורה: [יג] בתשמיש שרי. הכנסת יחזקאל כתב (ס"י) [סימן לג] ח"ל, הוא הדין כשחל ליל טבילה סמוך לוסמה מותר בתשמיש, ואף דיש לחלק דבשלא ביואל לדרך, הדרך מוכרת, מה שאין כן בליל טבילה דיש לומר לא מטבול ולא שמשע. מכל מקום יש ראייה מייבמות נכ, ט דקמי היואל לדרך חייב לפקוד אשמו וכו' ומקשה הש"ס הא מהכא נפקא כו' ומשי לא נזרבה אלא סמוך לוסמה וכמה אמר רבא עונה. וכתיב הנמוקי יוסף [שם טז, ז] ד"ה שיואל ור"ה ונמא דהיינו אס אשמו גדה וחסבול מוך עונה אחת מחויב להמין, אע"ג דמוקי לה ההם סמוך לוסמה, אלמא דמותר בליל טבילה סמוך לוסמה, עכ"ל. וטעום גדולה נזרקה לפניו, דהנמוקי יוסף מפרש סמוך לוסמה דהיינו סמוך לוסת טבילה, ולא סמוך לוסת ראייתה, ע"ש. ועוד, דהתם ביואל לדרך מיירי דהדרך מוכרת, מה שאין כן בליל טבילה כשאינו יואל לדרך מנין לו. ומה שהביא ראייה מהא דשנת רעבון שמומר בליל טבילה. [אח"כ סימן מקדס סעיף ז] אין הגדול דומה לראיה

הרואה כהם [שם טו, טז], אפשר דטמאה, וי"ע: [יב] או שהוא. עיין ט"ז ס"ק י"ג שהביא קושיא הדרישה [פרישה אה יט] הא אשה שאין לה וסמ אסורה לשמש בלא בדקה. והנה לפי מה שכתבתי בסיומן קפ"ו [ביאורים ס"ק ט] דאינה זריכה בדקה לאור הנר וגם אין זריכה בדקת חורין וסדקין כמו שכתבתי בסיומן קפ"ו [שם ס"ק ט] ע"ש, קא שמשע לן דכאן זריכה בדקת חורין וסדקין ולאור הנר דוקא, ככדי שמדע אס היא טהורה: [יג] בתשמיש שרי. הכנסת יחזקאל כתב (ס"י) [סימן לג] ח"ל, הוא הדין כשחל ליל טבילה סמוך לוסמה מותר בתשמיש, ואף דיש לחלק דבשלא ביואל לדרך, הדרך מוכרת, מה שאין כן בליל טבילה דיש לומר לא מטבול ולא שמשע. מכל מקום יש ראייה מייבמות נכ, ט דקמי היואל לדרך חייב לפקוד אשמו וכו' ומקשה הש"ס הא מהכא נפקא כו' ומשי לא נזרבה אלא סמוך לוסמה וכמה אמר רבא עונה. וכתיב הנמוקי יוסף [שם טז, ז] ד"ה שיואל ור"ה ונמא דהיינו אס אשמו גדה וחסבול מוך עונה אחת מחויב להמין, אע"ג דמוקי לה ההם סמוך לוסמה, אלמא דמותר בליל טבילה סמוך לוסמה, עכ"ל. וטעום גדולה נזרקה לפניו, דהנמוקי יוסף מפרש סמוך לוסמה דהיינו סמוך לוסת טבילה, ולא סמוך לוסת ראייתה, ע"ש. ועוד, דהתם ביואל לדרך מיירי דהדרך מוכרת, מה שאין כן בליל טבילה כשאינו יואל לדרך מנין לו. ומה שהביא ראייה מהא דשנת רעבון שמומר בליל טבילה. [אח"כ סימן מקדס סעיף ז] אין הגדול דומה לראיה

הרואה כהם [שם טו, טז], אפשר דטמאה, וי"ע: [יב] או שהוא. עיין ט"ז ס"ק י"ג שהביא קושיא הדרישה [פרישה אה יט] הא אשה שאין לה וסמ אסורה לשמש בלא בדקה. והנה לפי מה שכתבתי בסיומן קפ"ו [ביאורים ס"ק ט] דאינה זריכה בדקה לאור הנר וגם אין זריכה בדקת חורין וסדקין כמו שכתבתי בסיומן קפ"ו [שם ס"ק ט] ע"ש, קא שמשע לן דכאן זריכה בדקת חורין וסדקין ולאור הנר דוקא, ככדי שמדע אס היא טהורה: [יג] בתשמיש שרי. הכנסת יחזקאל כתב (ס"י) [סימן לג] ח"ל, הוא הדין כשחל ליל טבילה סמוך לוסמה מותר בתשמיש, ואף דיש לחלק דבשלא ביואל לדרך, הדרך מוכרת, מה שאין כן בליל טבילה דיש לומר לא מטבול ולא שמשע. מכל מקום יש ראייה מייבמות נכ, ט דקמי היואל לדרך חייב לפקוד אשמו וכו' ומקשה הש"ס הא מהכא נפקא כו' ומשי לא נזרבה אלא סמוך לוסמה וכמה אמר רבא עונה. וכתיב הנמוקי יוסף [שם טז, ז] ד"ה שיואל ור"ה ונמא דהיינו אס אשמו גדה וחסבול מוך עונה אחת מחויב להמין, אע"ג דמוקי לה ההם סמוך לוסמה, אלמא דמותר בליל טבילה סמוך לוסמה, עכ"ל. וטעום גדולה נזרקה לפניו, דהנמוקי יוסף מפרש סמוך לוסמה דהיינו סמוך לוסת טבילה, ולא סמוך לוסת ראייתה, ע"ש. ועוד, דהתם ביואל לדרך מיירי דהדרך מוכרת, מה שאין כן בליל טבילה כשאינו יואל לדרך מנין לו. ומה שהביא ראייה מהא דשנת רעבון שמומר בליל טבילה. [אח"כ סימן מקדס סעיף ז] אין הגדול דומה לראיה

כל העונה. ונשי ידיו אין להם שעה קבוע כמו שכתבתי [ס"ק ט] בשם נקודות הכסף, וזריכין בדקה כל העונה. ובמשנית וסמה ז' או ג' ימים המבואר בסעיף ז' לדרך שמהיה מוך דחוק בין עיניה כל הג' ימים, דכשעמ וסמה דמין. ודרך ללמוד זה מוך בימו. ועיין ביאורים [ס"ק ט]: (כד) וראו הרגישה. ואס בדקה ועד אסורה, ומכל שכן אס השליכה או פשעה נאכזת העד אסורה. ועיין ביאורים [ס"ק ט]: (כה) בלא בריקה. ואס הא עדיין מוך השיעור שכתבתי בסיומן ק"ג סעיף ג"א סמוך לשעמ וסמה, אף דעה ראשונה מודה דבעי בדקה: (כו) בדיקה. ואס עברו ג' פעמים יום וסמה ולא בדקה ולא הרגישה, לא מיעקר וסמה, אס לא שבדקה ולא ראתה אזי נעקר וסמה. וכן אס באמצע הג'

כל העונה. ונשי ידיו אין להם שעה קבוע כמו שכתבתי [ס"ק ט] בשם נקודות הכסף, וזריכין בדקה כל העונה. ובמשנית וסמה ז' או ג' ימים המבואר בסעיף ז' לדרך שמהיה מוך דחוק בין עיניה כל הג' ימים, דכשעמ וסמה דמין. ודרך ללמוד זה מוך בימו. ועיין ביאורים [ס"ק ט]: (כד) וראו הרגישה. ואס בדקה ועד אסורה, ומכל שכן אס השליכה או פשעה נאכזת העד אסורה. ועיין ביאורים [ס"ק ט]: (כה) בלא בריקה. ואס הא עדיין מוך השיעור שכתבתי בסיומן ק"ג סעיף ג"א סמוך לשעמ וסמה, אף דעה ראשונה מודה דבעי בדקה: (כו) בדיקה. ואס עברו ג' פעמים יום וסמה ולא בדקה ולא הרגישה, לא מיעקר וסמה, אס לא שבדקה ולא ראתה אזי נעקר וסמה. וכן אס באמצע הג'

ד' פעמים זימי עיניה או זימי מניקתה אלא שחשש לוסמה הראשונה [ש"ך ס"ק ט]: [י] שתבדוק. כתב ז"י דממשמעות הפוסקים משמע דאפילו איתרה זמן מה אחר הוסת כיון שבדקה ומנאה טהורה וטהורה, והכ"ח כתב דיש להחמיר דדוקא שבדקה עצמה מיד לאחר וסמה מוך שיעור וסמה, אבל לא בדקה מוך הזמן אף על פי שאמר כך בדקה עצמה ומנאה טהורה טמאה, דחוקה אורח כוונתו בא ונפל לארץ. ולקמן סימן ק"ג סעיף ג"א יתבאר איזה שיעור וסמה, עד כאן לשון הש"ך [ס"ק ט]. וכתב הט"ו [ס"ק יג] דמשמע דאס יש לה וסמ שלא קבעמו ג' פעמים והוא פתוח מלי יום אע"פ

שלא בדקה טהורה. ומיירי שיש לה וסמ כשאר הנשים אלא שעיניה לרמות מכ"ה לכ"ה פעם אחת והיא זריכה לחוש וכו', עיין שם: [יא] בתשמיש. כיון דוסמות דרבנן במקום מנאה לא גזרו. [ש"ך ס"ק יד]: [יב] קורבה. כתב הש"ך [ס"ק ט] דהכא לכו"ל עלמא אין להחמיר בחבוק ונשוק, כיון דיש אומרים דאפילו בשמש חייב ומנאה איכא. ועיין באורח חיים סימן ר"מ סעיף ט"ו. [ש"ך ס"ק ט]: [יג] עונה. דהיינו יום או לילה והיינו י"ב שעות [ש"ך ס"ק ט]. ואס הולך לדבר מנאה אין זריך להמין: (כ"ז) [נמוקי יוסף] לפי שמפרש בש"ס דאף לדבר הראשון אס הולך לזרך גדול נראה

באר היטב
ג (שם ס"ק י) ולפי מה שכתבתי לא קשה מידי דלעיל [כו]. נ"ב, מה שכתב דלא קשה מידי כו', אני אומר ד"ל דגם התוספות ידעו שיש לחלק בכך אבל בגמרא אי אפשר לתרץ בכך דהא ברך ט"ו [ע"ג] קאמר על רב הונא דקסבר ווסתות דאורייתא וברך ט"ו

באר היטב
ג (שם ס"ק י) ולפי מה שכתבתי לא קשה מידי דלעיל [כו]. נ"ב, מה שכתב דלא קשה מידי כו', אני אומר ד"ל דגם התוספות ידעו שיש לחלק בכך אבל בגמרא אי אפשר לתרץ בכך דהא ברך ט"ו [ע"ג] קאמר על רב הונא דקסבר ווסתות דאורייתא וברך ט"ו

הנוכחי משום דאם הוא ממקור און לו רפואה כדאמר שמואל כל הממלאה ונפלה אין לו תקנה ברפואה ע"כ בשלל נמלא דם ע"כ מלדין הוא ונתרפאה. אולם הא דממלא ונפלה אין לו תקנה כתב בכת"ם דודאי יש לה תקנה ע"י רפואות אחרים. רק ע"י ביטולתא אין לה תקנה ע"י ע"כ ונשגח. והנה לפי דעת הנוכחי הרי י"ל דרפואה מ"מ אסור מדא"ו אף דווסתות דרבנן. והיינו דהנה הא דודאי דענין קביעות ווסת הוא דאורייתא דהא להרמב"ם כל עניני נדה חיצנה תלוי בווסת רק דעשוי להשתנות ע"כ אין חוששין מדא"ו. וכיון שחכ"ל העידו על ממלאה ונפלה דא"ל תקנה שוב אסור מ"מ. אך לאחר שטסקת ברפואות והועילו לה וכבר כתב החת"ם דרפואות אחרים יש לה שפיר הוא דרבנן כשאר ווסתות וסדרי לקולא:

כד) ורענ"ד י"ל דה"ע ברפואה בתוך שיפור כדי שתרד אכורה. דכל זמן שלא עסקה ברפואות הוא דאורייתא. ע"ל בטעם דאסורה בכדי שתרד. והנה קשה אמאי חייב אשם תלוי נוקמא אחזקת היתר שלא רפאה עד אחר תשיש כמו נוקם ומומין. וי"ל דרוב פעמים רפאה קודם וכמ"ס הו"מ ענין שיפור ווסת רק דלא הוה רוב גמור וחסיד כמו חזקת עברה ע"כ הו"מ ספק. והתינה לענין האשה אם נעמלה. אבל לענין להחיות ברמ"ם דעכשיו טעורה גמורה היא ולא שייך אשה בחזקת עברה עומדת ואל נעמלה מספק. ושמה תראה חיישי' כמו שמה ימות שוב אולי' בתר רוב לתקנה ודאי רפאה. סוף דבר זה לא נחיתא ובה"א סליקתא דהיכא דספק אם רפאה הו"מ סדרי ולקולא. ועוד דהוי ס"ס ספק מן הדין. מיהו י"ל דה"ע חסוב להוציא מחזקת שטר נשים שאין רמ"ם:

כח) סוף דבר לפענ"ד נראה להחיר כיון שאין ברור שנמלא על עד שלו והיא לא רפאה רק האחרונים דאפי' לאחר תשיש תשיב רק כח אף דא"כ למחלי בהרשע שמש ואין בכתמים משום ווסת. ואף ד"ל דממלאה ונפלה הוא מ"מ כיון שטסקת ברפואות שוב הו"מ כשאר ווסת כ"ל ברפואות. ועוד דכ"ס שמה ווסת הוא:

כז) ואשר שאל על בדיקה אמונה שמואל שהאחרונים סכימו לדבריו. גם כ"ד טוב ה"י הבדיקה זו ממ"מ אם תמלא ח"ו עוד יש לנו היתר הרי"ל דלא הוה רק שני פעמים. ואם לא תמלא טוב שלא נלטרך לבטוח על סברתו. אך האמת אנ"ד כי לדעתו אם תמלא על הנוהג לא יהי' שום היתר. לא מנעיה מל דרפואות שהרי לא הועילו לה. ואף לא משום שלא רפאה בבירור רק שני פעמים. שהרי מלאה על המוך ואף דאין מחויקין מאלבב לאלבב כ"ס מוה"ר לאבב. ועוד דלא בדקה בתוך רק פעם אחת ואף למוך עממה לא איתחוק. מ"מ לפענ"ד האחר לבב. והיינו דהנה בש"ס מדמי ווסתות לשור המועד בכמה דברים. והנה ש"ס אמרי' נגח שור תמור גמל נעשה מועד לכל. וכן בגמ' שור שור תמור גמל הא' שור בתרא וכן שורים שדין ל"י ולשורים אייעד לכולהו לא אייעד כו' ומבאר דהוקא בשלל נגח מכל מין בפ"ע ג"פ אין להלכות בעין. ואתחוק לכולהו מינין. אבל כיון דבתר שורים שדין לא תלין שהוא מועד רק לשורים. ואין ראי' מניחות שורים לשאר מינים וכיון דשאר מינים לא נגח רק שנים לא אייעד. והנה כוה מלינו

ומלאה טעורה. והיינו לפי"ס ברפ"ה כ"ס דה"פ ק"ה: דהבדיקה שא"כ הוא. כמון אשה שדרכה לראות ג' או ד' ימים בחד. ואם בדקה ומלאה טעורה תלין שדולאי לא רפאה עוד בשעת ווסתה. שא"כ ה"י לה לראות גם עכשיו כמנהגה. ואם בדקה ומלאה טעורה תלין שדולאי לא רפאה בתוך ימי ווסתה. ולדם נדה יש ווסת ארבע ימים. משא"כ דם מכה אין דרכה למשוך ארבע ימים. וע"כ הבדיקה שבתוך ימי ווסת מוכחת שאין הרס דם נדה. וזה מיושב קושיות המה"פ שם על הרפ"ה מהרומה דם מחמת מכה:

א) וההו"ד לא נספק רק אם להחירה בלא בדיקה. אבל אם בדקה בתוך ימי ווסת הדבר פשוט וברור דטהורה וליה דין לר"ך בושט: **הק' אברהם.**

סימן רלא

ב"ה יום ד' וירא זכרית י"פ.

שפעת שלום ובינה בצבור נתי' הרה"ג חריף ובקי מושלם במעלות איש המדות מ"ה יצחק הבה"ן נ"י.

א) יקרת מכתבך הגיעני שבטו העברה ונשענרה בעלמא דרתי דברך מתוקים וערכים. ומאל ועד עתה ה"י לי טרות טובות. והיום עיינתי בדכ"ך וראיתי הסתירים שלך. אות א' ואות ה' כעטס אחד הם והמה דברים מסתברים. היתר ג' ממורד ומשולל. היתר ג' יתבאר לפנינו. היתר ו' כהנה בטעם ר' יוסי בלשון עושה לרבי' לטהר לגמרי' דהמ"ר כעד שאינו בדוק אף ה' הוה ידעינן דעיינא למקור שמה מכה שבכלותי בה. ונעמדות ומתקת דספק אם עיילי למקור ספק כחתיים לבקל. ואכתי קשה מה הקשה הש"ס ל' מאיר איתא דר"מ מטמא שם משום כחם לבד דשמה לא עיילי כלל למקור. ולרוב בעד שאינו בדוק טמא משום נדה. אולי ה"י לך איהו כוונה ושכחה לכחוב:

ב) והנה בענין הדור מ"ר למקור ואיינו דם. יש לפי"ס ג' אופנים. הא' דמ"ר יאלו כדרכס מנקב שלמטה סמוך לליאה והדם מנקב הנקור. ומחמת שהדור מ"ר למקור התעורר דם שבמקור ללאת. ומ"מ זה יאלו כדרכס וזה כדרכו. ולשון הדור מ"ר למקור ואיינו קשה לפי זה. ה"ב שהדור מ"ר למקור. ושוב יאלו המ"ר עם הדם יתד מנקב המקור. וכן ראיתי להרב ז"ל מלארי בש"ע שלו. ה"פ ה"ג הוא בתשו' מהר"ם אר"ז סי' מ' דכשעולתה עממה ומתמלא מקום ויואלים משם דרך סדק או נקב בפנים קודם שילאו. ומזו בפנים למקור מ"ר. ושוב יאלו עם הדם בנקב מ"ר. וחסים וכדי שלא יועיל אם הסתום הנקב בשעת העלת מ"ר. וכונתו לבדיקת מהרי"ל. או שמכנים שטופרת עם מוך בשעת העלת מ"ר. דמה ראי' שהמוך נקי. הלא אינו אורמים שבאמת לא יאלו דרך נקב המקור רק דרך נקב מ"ר ואעפ"כ טמא משום דם המקור יאלו למקור מ"ר:

ג) והנה לפי הראשון ודאי כ"ד אין בית מיתוש דלך יתכן שם יאלו לבדו ומ"ר יתבאר וכתעורבותן סמוך לליאה יהי' לאחדים ממש עד שלא יהי' ניכר מים לבד ודם לבד. אך ל"י פירושים אחרונים ומלאה

סימן רלב

כ"ה דרב חריף ובקי מ"ה ישראל יעקב ג"י האב"ק פ"ינפישנע.

א) בדבר האשה שרואה דם במ"ר לפעמים. והיא מרגשת כאב כל היום אף שלא בשעת הטלת מ"ר. ולפעמים רואה דם בתוך מ"ר והינה מרגשת כאב. ולפעמים מרגשת כאב ואינה רואה דם בתוך המ"ר. ועל העד שמקנתה זו אחר הולאת המ"ר אינה מולאת. זה טורף כש"ל:

ב) הנה על הכאב אין לסמוך כלל להחיר. כיון שמרגשת הכאב גם שלא בשעת יליאה המ"ר איננה שהכאב במקור וגורם לרס שיבא. ואינו מועיל רק אם הכאב רק בשעת הטלת מ"ר ויושבה. דבשעת שמזקתה קרי בשעת זו לא הדר מ"ר למקור. ומדמרגשה בשעת הטלת מ"ר מוכח דכאב מחמת מכה שבמקום מ"ר. וכ"כ הרב בש"ע בב"אורו:

ג) ור"ן כתב דבדיקה מהרי"ל קשה לעשות לה מחמת שאינה רואה חמיר ומי יודע לכונן בעת שהיא רואה. אך רואה ללדד היתר לשיטת ר"ח דאף למה דק"ל כ"י יוסי מ"מ ממחא משום כחם. ואם תשיין ע"ג קרקע שאינו מקבל טומאה ואין בו משום כחם הרי היא טעורה. והביא כמה אחרונים שכתבו כן. ושוב הביא דברי הרב שכתב גבי עד שאינו בדוק דודאי אפי' העד אינו מקבל טומאה כגון שהוא מלמך גפן או פחות מנ' על ג' טמא. אך הביא דברי הס"ע דאפי' נמלא הכחם סמוך לתשיש או להולאת מ"ר ע"ג דבר שאינו מקבל טומאה טעור:

ד) ור"ד הדבר ברור דאין חילוק בזה אם ע"ג דבר המקבל טומאה או לא. דכל העשב מבואר בחי' הר"ן משום דבלא הרגשה אין טומאה באשה רק שלא יבא לטהר הבגד. ונקור מקומו טמא והדם מטמא הבגד אף שלא יאלו בהרגשה. וכ"כ הנוכחי בב"אור יומר דכתב שהוא ספק מעמלא. וכיון דבלא הרגשה דרבנן הו"ל ספק דרבנן. אך הבגד דאפי' לא יאלו בהרגשה טמא הו"ל ספק דאורייתא. וא"כ נמלא חוך מ"ר דאם איתא דמנופה ודאי תולין שטפתה בהרגשה

שהיה למעלה מן החגור איש אין לנו הכרת, ואמרין ג"כ סדרה רחוקה מאחר שיש לנו הוכחה שלא בא מגופה, משא"כ באין לנו הוכחה שלא בא מגופה, אמרין שהיה למטה מן החגור וצא מגופה.

במצא לפי"ז שבעטם שהחמיר בהגלה אצות הי"ל לא משום שס"ל שכל כחם שנאבד יש להחמיר, אלא דוקא כגון צלופן או החמיר אבל בשאר כחם שנאבד לא מייירי כלל, אלא הוא מייירי צבוג כחם כזה שיש לו ודאי כשיעור כגרים, ומראה עמא גמור, ולולי ה"ד שאפשר שהיה למעלה מן החגור היה מחמיר, מ"ד עלם כחם שנאבד שכרי היה צרור שמראה ושיעור עמא היה לו, משא"כ צלופן שיש לו ספק על המראה או ספק על השיעור צ"כ לא מייירי כלל ויסקן ש"ל ג"כ בהחמורה שי והגרשי"ק עכ"פ אין לנו הוכחה בטובה מדבריו.

ומבואר שמדבריו דרכיה נראה שהגהלה אצות פליג על החמורה שי, (והגרשי"ק) ונמש"כ בהסדר דבריו אין כאן סתירה כלל, ומשום שלא החמיר אלא צלופן זה שיש ספק שמה היה למעלה או למטה מן החגור אבל מ"ד הכחם צמראה וכשיעור עמא היה.

ומובן עפ"י"ז בא דמבואר בפי ק"ל סוף מ"ח ז' שיש שגשג הטק אחד בדוק, ונמצא בו כחם אם היה מהחגור ולמטה לשחיבן שחיבן עמאות, ואם הוא למעלה מן החגור לשחיבן שחיבן עמאות, קימה אחת ארוכה ואחת קצרה, אם הוא מהחגור ולמעלה לשחיבן שחיבן עמאות, ואם לארוכה היה למעלה מן החגור ולקצרה היה למטה מן החגור, הרי הארוכה טערה וקצרה עמאה, ולכאורה למד לא נער אח קצרה אף שאל"ה היה למטה מן החגור, מי"מ למד לא התלה שצא כחם מהבגד ששע שגשג אותו הארוכה, וע"כ בא לא לקלקל את הארוכה לעמא אותה שכרי אלא היה למעלה מן החגור, וא"כ למד לא התלה זה קצרה ונטער את הקצרה ג"כ.

ולדג"ל מטאר היעב, והוא שכרי ע"י שנתלה בארוכה לערך לומר שהארוכה עברה צדק של עכמים, ואף שיודעה שלא עברה מי"מ לערך לומר שעברה ולאו אדעתיה, וזהו סדרה רחוקה לומר כן וכמבואר לעיל, ובשלמא צדאיו צממש על הארוכה שמתלה כחם

למעלה מן החגור, אין לו ביררה אלא לומר שעברה ולאו אדעתיה, אבל כל זמן שלא ראיתו כן צממש אלא בארוכה לא אחריון שהיה אלא הארוכה למעלה מן החגור, וע"כ נטער ג"כ את הקצרה.

ועפ"י"ז לכאורה היה נראה חידוש לדינא שצ"ח בארוכה צרור לה שעברה צדק של עכמים אי"כ הקצרה יכולה להלטה בארוכה וע"כ נטער ג"כ את הקצרה וז"ע.

וראה בחכמת אדם צנינה אדם (כלל קרי"א סק"ב) שכתב ח"ל ולפי"ז כיון דלא חלין לב שוטבה בדמיונות אפי' לקולא, ש"כ לתומא אם ראתה ארה מראה ואמרה כמדומה לי שהיה טעם לאדמתי"ת, או אפי' אמרה שמוספקה צ"כ ונאבד עמאה עכ"ל, ומסוף דבריו שכתב או אפי' אמרה שמוספקה צ"כ, משמע אף שלא יודעת אם נטעה למראה אדום ממש ג"כ עמאה, ולא חילק כלל אם יודע לה שהיה כשיעור כגרים או לא.

ואף ולכאורה הכי"א בכלל קרי"א סוף כ"ט כתב ח"ל, מלאה כחם ואין לה צמח להלטה, וכדבר ספק אם הוא דם או נבע, לדין ואין לו צקיאין עמא מספק, אפי"כ דהוי ספק לכו"ע, וי"א דזה הוי ספק גמור, מי"מ כיון שהוא לפנינו ור"י דייקב קי"ל בכל דבר שהוא לפנינו ור"י דייקב ואין לו צקיאין לדוק לריבין להחמיר מספק, אבל אם נאבד קודם שראה הכחם וא"י אם היה בו כגרים ויעד או לא, או אם היה אדום או לא, וכיוצא בזה צממיה שהוא מדרבנן חזונין לקולא, וע"י צנינה אדם עכ"ל. ומטאר בדבריו שאף בספק אדום מיקל ולכאורה סותר עמא למשי"כ צניניה.

וראה לומר שיש לחלק דהיכא שיש לנו ספק צמראה עמא אם הוא אדום או לא, בזה כתב הצניניה להחמיר, ובלידוף הכשרה שרוב דמים שגשגה עמאים, ולכך אם ידוע לנו שזה דם אלא ספק אם הוא מראה טעור או עמא בזה החמיר, משא"כ בפי קרי"א בא מייירי שיש ג"כ ז' להלטה שוא לא דם כלל, אלא

הוא נבע, וא"כ אין כאן הסדרה לומר שרוב דמים עמאים, שכרי יש לנו ג"כ ז' לומר שלא דם כלל הוא אלא נבע, בזה חז"ל לקולא ונמצא שאין כאן סתירה בדברי הכי"א כלל.

וקצת ראי' נ"ח נראה מדברי הכי"א בעמא שכרי אם כוונתו לפסוק צממיה שכתם שנאבד יש להקל, אי"כ הוי ליה להצ"ח בל"ה זו בסוף ע"ד, ומדוע הכניסו בסוף שמייירי בספק נבע ספק דם, ומכאן זה נראה כ"ל שדוקא כגון שיש כאן ספק נבע ספק דם הקול משא"כ בספק דם נבד החמיר.

אמנם נראה שיש מהרש"ם ח"ב סי' ר"י"ד שכתב ח"ל והיה משי"כ מדברי הצנינה אדם שער צניניה סי' ה' דבראחה על העד ומסופקה אם עמא אם טעור ונאבד דמאה, כנר כחנתי צממיה אחרת דהוי רק אם הספק חז"ל היה אדום ממש בדם, הוי ספק דלורייתא, ולשיטת הראש"ד שביצא כד"ש סוסי" קפ"ח רובי דמים עמאים, וגם לשיטת הח"ה החולק עליו מי"מ ספיקא מיהו הוי, אבל היכא שידעה שלא היה אדום ממש, אלא שמוספקה חז"ל היה נטעה ק"ל לאדום, או לכן שהוכחה מראיתו והיה נטעה, כיון דמדון השי"ם טעור אלא שהאדום החמירו מבין שאין אנו צקיאוס אי"כ הוי ספק דרבנן ובהקל, וימקמינן צממיה שפירא ואף דנספק סתרון יודעה מחמירין גם דרבנן מי"מ צמאבד יש להקל ע"י"ש.

וצ"ע צמשי"כ המהרש"ם שחם היה נראה שהוא אדום ממש בזה מחמירין, ומעטם שבוי ספק דלורייתא בא סוף סוף כחם לא הוי אלא דרבנן, ולא ספק דלורייתא, וכנראה שהמהרש"ם מייירי שהיה עד בדוק ונאבד, וא"כ הוי ספק דלורייתא ומי"מ חידש המהרש"ם שחם היה לה ספק שוטבה לאדמתי"ת צ"כ מיקל גם בעד שנאבד, ולפי"ז אפשר שמש"כ כחם שנאבד דהוי רק מדרבנן אי"כ אף שהיה ספק שמה היה אדום ממש מי"מ טעור דהרי הוי ספק דרבנן.

ועפ"י"ז ליק כלל סתירה החכמת אדם ומשום שהצנינה אדם בא מייירי בעד בדוק שנאבד, וצ"ח החמיר אף בספק משא"כ בכלל קרי"א בא מייירי כחם שנאבד, צ"כ מיקל וא"כ אין צורך למשי"כ לעיל שהכתי"א מייירי צ"כ ז' שמה היה נבע אלא אף שלא היה נבע אלא ספק דם אף שמה היה אדום ממש מי"מ הקל

ספר שערי אברהם הרב"ל ר' יצחק ע"ה ספר

ומבואר שכלאורה הכי"א סתרי עמא והיה מקום לומר שהכתי"א הקול רק צ"ח מצדו לנו ספק שמה הוא נבע, אמנם למשי"כ המהרש"ם נראה שהכתי"א הקול לגמרי כחם, והחמיר בעד בדוק ומי"מ לשיטת המהרש"ם לכאורה נראה שאף בעד שנאבד מי"מ אם היה ספק שמה עמא לאדמתי"ת יש להקל.

ואף שעל דברי מהרש"ם לכאורה תכונתו, שכרי צממיה לא צקיאוס צממיה כדמ"ס יברי יתכן שאף שהיה נטעה לאדמתי"ת מי"מ הוא סוג האדום שאסורה מן החמירה, הם בכלל הארבעה מי"מ דמים, מי"מ נראה מלשון המהרש"ם שמה דהוי נטעה לאדמתי"ת אף בזמן חז"ל שבו צקיאוס לא היה אסור אלא מכה גזירה דין דרבנן הוא, נראה גם ש"מ הרב סי' קפ"ח סי"א ח" ב' שג"כ אפשר שצ"ח מדבריו שוטבה לאדמתי"ת אינו אסור אלא מגזירה חכמים.

וראה צממיה אברהם (רי"ט ב"א) סי' ל"ג שהוסף דהוי ספק ספיקא שמה לא היה נטעה לאדמתי"ת כלל, ואף אם היה נטעה לא הוי אלא ספק שמה הוא האדום שאסור, [ואין לומר דהוי ס"מ מש"כ אחד מי"מ למשי"כ הכי"א צנינה אדם שער הקצ"ע בספק שמה אין בו רישותא משול ג"כ ס"מ, אף מ"כ אחד, וכ"כ החו"ד צ"כ ק"י, ואף שכתב שה"ק נדינו ס"מ סי"א ל"ג שאין לדחות ס"מ מעמאנו, מי"מ צ"כ רישותא וצ"ח רישותא אין שום חשש נטעה להחמיר מעמאנו].

אמנם נראה למה ז"ק סי' קפ"ד שראה מדבריו שאף צוטעה לאדמתי"ת אסורה מן החמירה ולא רק מכה חומרה.

ר"ש לזון צלופן שא"ש במלאה כחם ציום בווסת ונאבד יש לה ספק שמה מראה זה עמא היה או לאו, מה דיוו שאף אם נאמר שחם שנאבד צלופן סתמי מקולין מי"מ כחם שנאבד ציום בווסת יש להחמיר ומ"ד שכתבנו לעיל להלטה.

וראה משי"כ צנינן מלאה כחם וא"כ צ"כ לה בווסת צניניה שוטבה הראשונים צ"כ, ועכ"פ נראה ששיטת רש"י ודאי שכתם שצ"כ ציום בווסת חמיר

יותר משאר כתמים, ואף שהלכה לא מנייה להחמיר
בכתם ביום הווסת, מ"מ לטווח יום מקום להחמיר
לענין זה בכתם שנאמר, או ע"כ חייבת לדוק עלמה
עכשו כדי לצרר על הכתם האבד. שמה צא מגופה,
וראה משי' בענין אם חייבת לדוק עלמה לאחר מליאת
הכתם.

וכדי לצרר עין זה נקדים שהרי מנינו בסי' קפ"ד
סעיף ט' שאר גאים לריטות בדוקה כשיגיע
הווסת, עבר הווסת ולא נדקה ולא הרגישה טבורה
בלא בדוקה, וכתב שם החו"ד, והוצא ג"כ בפ"ה סק"ה
שאל בדוקה ענמה בעד ונאבד שאסורה, דש"ב ל"א
ראי מהא דלא הרגישה שלא ראתה שהרי אפשר
שהרגישה וסבא הרגשה עד הוא, ועי' בפ"ה שמוסר
ופשט שכל זה אפי' אם נדקה ענמה אחר הווסת
ומלאה טבורה, ג"כ ענמה דחיישין בשעת ווסתה
ראתה על העד ונפל לארץ, ולא הרגישה ובכעורה שהרגשה
עד הוא ע"ש, וא"י לדברי החו"ד הרי בנדקה ענמה
בעד הדוק ביום הווסת ונאבד מחמיר הפ"ה, אף
בנדקה ענמה למחרת ומלאה טבורה, וא"ע מה יבא
בכתם ביום הווסת ונאבד אם יושל בדוקה למחרת.

אמנם ראה בפ"ה אבני נזר חו"ד סי' ר"ל שהולק
על הפ"ה בגיל וס"ל שאם תדוק אח"כ ותמלא
טבורה, גם לחו"ד טעורה ועי"ש שכתב בתוך דבריו,
וז"ל דבדוקה של אח"כ הוא כגון אשה שדרכה לראות
ג' או ד' ימים ביהרד ואם נדקה ומלאה טבורה תלין
שבדאי לא ראתה עד בשעת ווסתה שא"כ היה לה
לראות גם עכשו כמנהגה, ואם נדקה ענמה ומלאה
טבורה תלין שבדאי לא ראתה בתוך ימי הווסת,
ולדס גדה יש ווסת אח"כ ימים, משא"כ דם מהא אין
דרכה למשוך אח"כ ימים, וע"כ בדוקה שבתוך ימי
הווסת מוכחת שאין בהם דם גדה וכו', ובהח"ד לא
נסתפק רק להחזיר בלא בדוקה, אבל אם נדקה בתוך
ימי הווסת הדבר פשט ונחזר דטבורה וי"ל דין
לדין בושט עכ"ל.

נמצא שגשעת האבני נזר בדעת החו"ד באופן
בנדקה ענמה בשעת הווסת, ונאבד, יגלה
לדוק אח"כ ביום הב' ומגלה לו על יום הא' שאם לא
תמלא כלום ביום הב', א"כ מוכיח שגם ביום הא' לא
ראתה, ואף שאפשר לטווח לומר שגשעת החו"ד בענמו

לא יושל בדוקה יום צ' לצרר על יום הא', ומשום
שהח"ד לשיטתו [הוצא בפ"ה ג"כ שם ס"ק ר"ז] שס"ל
שאל יש לה עקב קבועה ביום הווסת א"ל בדוקה רק
אחת בשבוע, ואם אין לה שש קבועה וכן צ"ע לריבה
בדוקה כל הכונה, דכ"יו שפטים מוך דמוק ויבא שם
כל הענין, ועי' דין א"ן להם שש קבועה כמוש"כ שם
בשם הנקודה הבסק, ובמשניות ווסתה צ' או ג' ימים
המבואר בסעיף צ' לדין שיהא מוך דמוק כל הב' וג'
ימים, דשעת ווסתה דמיון ע"ש, ולפי"ז לטווח לשיטת
החו"ד שס"ל שצריך מוך דמוק כל הכונה ולא יושל
לנו ביחוד של בדוקה חד פעמית בתוך הכונה, כמו"כ
לא יושל בדוקה של יום צ' לצרר על יום הא'.

ובמ"כ ראה שהרי לשיטת החו"ד שמשניות ווסתה
ג' או ג' ימים שצ"כ מוך דמוק כל אופן
הימים, ולא יושל מה שתצטר ביום הב' על יום הא'
שלא ראתה, ואף שראה שזהו מלך שמשש של יום
הוא ווסת בפני ענמו, משא"כ לדין שס"ל שהצריך
הוא יום הא', ואח"כ הוא רק המשך ועל ליום הא',
א"כ יושל בדוקה יום הב' לצרר על יום הא', מ"מ
אפשר שגשעת החו"ד לא מבני, ואף שיש להק' בין
הענינים, ובמ"כ אפשר גם לומר שאף החו"ד שצריך
בדוקה של מוך דמוק כל הכונה, זהו מלך שלא יושל
ביחוד של בדוקה חד פעמית בלוחה שיהא, אף שצ"ע
לנו שלא ראתה עד עכשו, מ"מ חוששין שמה תראה
מזמן בדוקה של שש עכשו עד סוף היום, אבל עכ"פ
לענין משא"ן ולעבר גם החו"ד ס"ל שהבדוקה מצד
לנו שלא ראתה, ורק לחשש מכאן ולעמיד חושש שראתה,
וא"כ יתכן ששכ"פ גם לחו"ד אם תדוק ביום שלאחר
הווסת מודה החו"ד שצ"ע לנו שאתמול לא ראתה,
מכ"ן שצ"ע על הכס שצ"ע כמה וכו' ימים,
ומדעש"ו לא ראתה אמרין שגם אתמול לא ראתה.

לפי"ז נראה שאם יבסור כסדרת האבני נזר שבדוקה
של אח"כ מגלה על למפרע, א"כ נראה ביחוד
שאלה כ"ל בכתם שנאבד ביום הווסת, הרי אם נחוש
מלך בהלכה של כתם שנאבד הרי צ"ע לצרר על
שכמה שעות יש להק' צ"א, ואף שיש להחמיר כ"ן
מלך שבו ביום הווסת, וא"כ נחשש לעולם לראות
ולפי"ז כתם זה חמור יותר, מ"מ הרי מהא הסבא
שעלמה לראות לנו צ"ע לומר שביגיע לה הווסת וכתם
זה שנאבד ענמו היה, מלך שביגיע לה צ"ע בהחלטה
של הווסת, א"כ לחשש זה עכ"פ הרי גם עכשו הוי

ליתמא בנפשה דם, ואם תדוק עכשו ולא תמלא כלום
מוכח לנו שלא בגיע עדיין הווסת ויש להק' גם בכתם
זה שנאבד, ולא מצינו להשיטת שפליגו על החו"ד
וס"ל שצ"ע שנאבד ביום הווסת יש להק' צ"א, ראה
בדעת שלמה סי' כ"ז ח"ב ובש"מ מהר"ש ח"ב סי' ר"י
שתלם זה בפלגתה הפרשה והב"ה בקי"א, וא"כ
לדבריהם כשי"כ שיעל בדוקה של אח"כ לצרר שהכתם
האבד לא יעמא אח"כ.

נמצא שכתם שנאבד ביום הווסת, שיש להק' אם
תדוק למחרת או אח"כ ותמלא טבורה, ומי"ס
עפ"ד החו"ד שמהמיר בעד שנאבד ביום הווסת, מ"מ
ס"ל לאבני נזר שמועיל בדוקה אח"כ לצרר על העבר,
ואף שאפשר להק' שהח"ד מחמיר צ"א, אמנם באבני
נזר, משרש שיש להק' צ"א, וא"כ כ"כ בכתם שנאבד
ביום הווסת שיש להק' ע"י בדוקה של אח"כ, וז"ל
הפ"ה שס"ל בדעת החו"ד להחמיר שלא יושל בדוקה
אח"כ, ויש לבסוף ג"כ שאף דלכאורה מצו"ר בגמ'
צדק יד. שלמ"ד ווסתה דאורייתא אף שצ"ע אח"כ
שטבורה היא, יש להחמיר שצ"ע נפל לארץ ולא
אמרין שאם בגיע הווסת כ"כ צ"ע כרגיל וצ"ע כמה
ימים, מ"מ יתכן שזהו רק למ"ד ווסתה דאורייתא,
משא"כ למאי דקיי"ל שוסתה דרבנן הרי מעבידין
במלאה אח"כ שהיא טבורה, ולא אמרין שפ"ל לארץ
ואפשר שצ"ע מעטם כ"ל, שאם היה צ"ע הווסת היה
צ"ע כרגיל וי"כ צ"ע כמה ימים.

ולכאורה יתכן לומר שגשעתם יש להחמיר בלפנים
בגיל והיא באופן שאם שג"ל פי רוב קודם
בגעת יום הווסת וראה כתמים, וא"כ או שצ"ע בגיע
שעה ווסתה ומלאה כתם ונאבד, א"כ למה לא נחמיר
עליה שהרי ארגלה צ"ע למליאת הכתם קודם יום
הווסת, ואפשר שא"כ צ"ע שלא נאבד הכתם, והכתם
לפניו ואף שכתם זה מראה טבור לו, מ"מ יתכן שחייבים
בפרישה על זמן א' וראה משי"כ בענין כתמים טבורים
הצאים לפני הווסת.

ומעתה נראה לצרר באשה שנאבד כתם צ"א ונאבד,
דאף למשי"כ לעיל שמתעריין אח"כ ומלרפין

חוקי"ט של האשה, מ"מ לענין תוך ז' נקיים הרי הווד"י
[הוצא בפ"ה סי' קפ"ז סק"ה] ס"ל שגשעת עדיין
לחזק ענמה, וא"כ מלך זה היה מקום להחמיר בכתם
שנאבד צ"א, מ"מ למלך דמבואר שהאחרונים פליגו על
הווד"י, ראה חו"ד סי' ק"ל סק"ה ובש"מ חתם סופר
סי' קמ"ד וקמ"ד וקמ"ה, וראה ג"כ במשי"כ בענין אם
הבעל יטל לראותה על כתמי אשתו, שיש מהראשונים
שס"ל שאחרי ההפסק טברה נחשבת לחזקה טבורה,
א"כ יש להק' ג"כ בכתם שנאבד בתוך ז"א.

אמנם בג"י הראשונים של הספיקה הרי לפי מה
שמבואר ברמ"א סי' קל"ז בשם המרדכי, שבג'
ימים הראשונים לא מקולין בכתמים לחלוט במשגל
או מעטם שנחשב עדיין למשין פתוח או מלך ששניה
עדיין אגלה דמים ל"ע אם יש להק' בכתם שנאבד
בזמנים אלו.

מבואר לנו מכל כ"ל, (ח) אשה שנאבד כתם ונאבד
או נחשב אם צריך לה שיהי כשישור כגרים
המעטות, ורק היה ספק על המלאה צ"ע בגרש"ק בספרו
מו נדב מחמיר צ"א, ויתכן לומר שאף בגרש"ק לא
החמיר אלא כשישור שרוב מראות הצאים מלאה טבורים
הם משא"כ כפי מליאת זמניו שרוב מראות טבורים
הם יתכן שאף בגרש"ק לא החמיר צ"א, (צ) וצ"ע יש
ספק צ"ע כ"כ כשישור צ"א, גם להגרש"ק אפשר להק'
אם לא צ"ע שיש רגלים לדבר בכתם ענמו נאבד.

(ג) ומדברי הכתם אדם נראה שצ"ע אופן יש להק'
מלך ביש רגלים לדבר. (ד) ובמ"כ צ"ע נקיים לטווח
ג"כ ד"ט כ"ל. (ה) ומ"מ בג' ימים הראשונים ל"ע
צ"א. (ו) ואם מלאה כתם ביום הווסת ונאבד, אם
תדוק אח"כ ותמלא ענמה טבורה יתכן שיש להק'
צ"א. (ז) ומ"מ אם נאבד כתם שספק אם היה למעלה מן
החגור או למטה מן החגור יש להחמיר צ"ע ובדברי
הגהלת אצ"ח. (ח) יתכן חשק שהשלי"ה להצטרב
ואחת ארוכה ואחת קצרה אם בכתם הוא למטה מן
החגור לשחיב, שיתכן טבורה ואם הוא למטה מן
החגור לשחיב, שיתכן ענמה, ואם לארוכה היה למטה
מן החגור ולקצרה למטה מן החגור, הארוכה טבורה
והקצרה ענמה, כמבואר בש"מ סי' ק"ל סעיף מ"ה,
ול"ע אם צ"ע שהארוכה עברה בשוק של ענמים שאפשר
שגם הקצרה טבורה. (ט) ואף בזמנים שלא לבשתי
השנים חגור מ"מ מה נגוד בית החופר נחשב למטה

ויש להסתפק לדברי המעיל לדיקא זכו רק בזה השנה
עלמה לעומתה נחשב להיחס הדעת, משא"כ
בהשגחה עומד לעבורה אם גם זה נחשב להיחס הדעת
לפסול דין נקיים, ולכאורה הלוי בטעמים שזכרנו צמיע"ל
אם לעולם של גזר"כ זכה אין לחלק בין השגחה עלמה
לעומתה או לעבורה שפסול היחס הדעת, משא"כ לעולם
שמה ארבעה ולאו אדעתיה הרי זה שייך רק אם
השגחה עלמה לעומתה, שזכה לא נותנת לזה אם נעמאה,
אמנם בהשגחה עלמה לעבורה של שייך זה, שהרי
נותנת לזה אם נעמאה ממילא לא פסול היחס הדעת.
וגרסה לכבוד רח"י מהד"ק המוצא בשו"ע סי' קצ"ו
סעיף י"ב שטענה צמיון הימים ועבלה ושימשה
שמתחנת שש עונות שלמה ואח"כ חמנה יום אחד

נקי וזמנול ואם נאמר שאף בהשגחה עלמה לעבורה
מפסיק ופוסל דין נקיים, הרי מאחר שטענה ועבלה
הרי השגחה עלמה לעבורה וא"כ יסתור את הדין נקיים
מכה היחס הדעת, ומוכה שלא אמרין היחס הדעת
שפוסל אלא בהשגחה עלמה לעומתה ולא בהשגחה עלמה
לעומתה ולא בהשגחה עלמה לעבורה. [ואף אם נאמר
שהיחס הדעת פוסל רק צדדים שיכול לעלות למנון ז'
נקיים ולא היה לה כוונה גם ז' נקיים, משא"כ צמיון
שבין כך אינו יכול לעלות לז' נקיים וכמו באופן המבואר
שם בשו"ע שיש חשש פולגת ממילא לא איכפת לי
בהיחס הדעת, וכמו"כ אמרו לי בשמו של גדול אחד,
מי"מ הרי בהם בשו"ע יפסול היחס הדעת צמיון העצילה
עד התשמיש שהוא כמה שעות, וזכו זמן שהיה יכול
לעלות למנון הפסירה, ומוכה מכל זה בהשגחה עלמה
לעבורה לא פוסל היחס הדעת].

סימן ע'

עד שנאבד ביום הווסת

א

בש"ז סי' ק"ל סימן סג: כה"ז ויש מקום לתלות משמע
מכאן דהך בספק שהוא נ"י בדיוק מהני ציה
לתלות בשום דבר, ע"כ נראה לי באשה שרגילה להוליד
דס מציה הריעי שלה ע"י אהב סובב וצדקה עלמה
אפי' בעד הצדוק וצטעה בדיוקה נגעה גם שם דחולה
זה שלא צטעה ווסתה דאין כאן ספק דאורייתא כיון
שלא הרגישה בדם מן המקור, וכמו"כ צ"י כאן צד"ה
ומי"מ וכו' ח"ל וג"ל דביבא דאיכא למיחש שמה צא
דס בעד זה מחמת שחשטקא סמוך למקום שבעד שם
צמיון דמים חולין בזה אפי' יותר מכגרים ועוד דנשני
סקינתה לא גייה מלתות צמה שאפשר כיון ש: f
הרגישה צי"תא דדם נגופה וחי"מ כל שאינו לש"ך
וכי עכ"ל. וכדי נמי צבחי דינה שזכרנו הוב מש
כן אלא דכאן אפי' משוך מעור כיון שטענה בקינות
ממקום מעור וכ"ש הוא דזה הוב כמו מכה צדוית
מקום לעיל סי' קצ"ו סעיף ה' ואפי' ל"א דסעיף ל"ה
מודה בזה דהתם שאני כמו שיבאר שם, וע"י מש"כ
בסעיף ל"ט וכתבתי זאת לפי שראיתי מורכ אחד שבו ה
לכחמיר בזה וגרסה לי דטעה בצדק פשוט עכ"ל בע"מ.

והחור"ד צניאורים סי' ק"ח כתב ח"ל ודבריו חמוסין
דממה נפשך אי דמי למכה שמו"תא דס
צידוע אפי' צטעה ווסתה עוברת, דכא לא שייך לומר
דאי"כ לא תטמא לעולם וכו', ואי תדמה אותה למה
שאינו ידוע שמו"ת דס, אפי' שלא צטעה ווסתה אינה
חולה וכו', אצל דבר שרגיל להוליד דס דינו כמכה
שידוע שמו"ת דס, וא"כ אפי' צטעה ווסתה חולה
זה כיון דלא שייך לומר אי"כ לא תטמא לעולם, דכא
הרי עמאה כשהרגיש או כשהצדוק וזמנולין שלא
תגע צציה הרעי עכ"ל החור"ד.

ובעצם דברי בע"מ דמחיר בזה לה מכה צציה הריעי
המו"ת דס, וי לכאורה לדון אם מחיר רק
צדופן שצדור לה שנגעה ג"כ צדויתו מקום דכזה אפשר
שחללך העד מחוזה מקום ולכן מעבר משא"כ בספק
שלא ידוע אם נגעה או לא אפשר דלא מעבר בע"מ,
ומשום שיתכן שלא נגעה ובעד שיש עליו טיפת דס צא
מנופה, או דילמא שאף בספק ולא ידוע לה אם נגעה
או לא ג"כ מחיר בע"מ, וצדוק דברי בע"מ אין הוכחה
לזה. אך לכאורה יש לומר מ"ל הסביר שאף בלא ידוע
ג"כ נעבר דכא לא גרע מעצרה בשוק של ענחים ומלאה

כחס שאפשר לתלות הכתם בשוק של ענחים, וכמו"כ
כאן הרי בוי כמו עברה בשוק של ענחים וא"כ אף
בלא ידוע אם נגעה מי"מ הוי כעברה בשוק של ענחים,
ויש לחלק לכאורה דכזה הרי לא הוי מדין כחס אלא
מדין עד הצדוק שצדקה צו עכשיו ויש כאן לד' דאורייתא
ולזה לא יושל אף אם נאמר דהוי כעברה בשוק של
ענחים. ומי"מ יתכן לומר שנגד לא יהא דין של עד
הצדוק מכיון שהעצירה העד צמקום שאפשר שדמים
מלויין שם ואפשר שחללך העד קודם שצדקה צו
יהוי כנולד הספק קודם הצדקה, וכבר הבאנו צמקום
אחר דשיעור ש"ס כרז דבאופן זה לא הוי עד הצדוק
אפי"פ שהיה מוחזק קודם לצד הצדוק ממש, אמנם
מסיום לשון החור"ד שכתב שלא שייך כאן לומר שלא
תטמא לעולם משום דאפשר לעמים שהטמא וחי"מ
כשהרגיש או כשהצדוק חמוסין שלא ליגע צציה הריעי,
ומוכה מדבריו שרק צדופן שצדור לה שלא נגעה צציה
הריעי שם שייך לעמא אותה אצל אם לא צדור לה
שנגעה דאפשר שלא נגעה מי"מ מיקל, וא"כ מפורש
לכאורה שצ"ד החור"ד דברי בע"מ וי"ל שאף שלא
צדור לה שנגעה שם מי"מ מיקל בע"מ, וצמנר אפטר
כמו"כ לעיל ד"ס לו דין כעד שהעצירה בשוק של
ענחים וגילד הספק קודם הצדקה שאין לזה דין של
עד הצדוק, אמנם ע"פ סברת זו הרי בזה ימלא דס
יותר מכגרים יש לעמא שהרי עד שאינו צדוק שמו"ת
עליו דס יותר מכגרים עמאה, וע"י מש"כ לקמן.

ב

אך לכאורה גוף דברי החור"ד נשי' צמנ"כ שאם יש
לו דין כמכה המולידה דס יש להקל ג"כ צטעה
ווסתה. הא לא מיירי הכא שהרגישה שהדם יאל מציה
הריעי ועכ"פ יש לנו ספק השקול שמה צא מציה הריעי
או שמה צא מנופה ולשיעור החור"ד הרי לריך הוכחה
צדורה כדי לעברה, והוא הוכחה שהרגישה שהדם
יאל מציה הריעי, ומכיון שאין לנו הוכחה זו עכ"פ
לשיעור החור"ד שפנמו אין לעברה. וצדוק הצדדים. דכא
שלא עבר הוסת ולא הרגישה ולא צדקה עוברת. ודייק
החור"ד ס"ל צ"כ קפ"ד סק"י"א אבא דמבואר צמנר
שלא צא מן המכה, בא מי"מ שייך שטענה שהרגישה וא"כ
אין לנו הוכחה צדורה שהרגישה שצא מן המכה ואין
לנו ג"כ הוכחה שלא הרגישה בצדור שלא צא מן המקור
ולפי"ז למה מעברין אותה.

הוא כדאמרין צד"ה פרק הרוואה כחס לאפשר דמנא
ול"ש. ומבואר מדבריו שצריך הוכחה צדורה שלא הרגישה
וכל זמן שאין לי הוכחה צדורה שלא הרגישה עמאה,
אי"כ ג"כ כאן הא לא היה לי הוכחה צדורה לעברה
מכיון שלא מיירי שהרגישה שהדם צא מן המכה אי"כ
לשיעור למה מעבר כאן אף צטעה דוסתה.

ובמ"כ ל"ע צדרי החור"ד הא צמ" כדכ דף עו.
מבואר הרוואה דס מחמת מכה אפי' תוך
ימי דתה עוברת דברי רשב"י רצו לומר אם יש לה
ווסת חוששת לווסתה מאי לאו צהא קמיפלגי מר סבר
ווסתה דאורייתא ומי"מ ווסתה דרבנן וכתבו שם
התוס' צד"ה ומי"מ ח"ל ומר סבר ווסתה דרבנן גרסה
דדוקא צמנרשט שצא דס אז מן המכה ואפי"ה אי ווסתה
דאורייתא חיישין שמה גם מן המקור צא הדם אצל
אם אינה מרגשת יליח הדם מן המכה עמאה לכריע
אם הוא זמן ווסתה דאי לאו הכא וכי לעולם לא תהא
כדי והלא קודם מכה הוי לה ווסת עכ"ל.

ומבואר מדבריהם שמיירי שמרגשה צדור שהדם
הוא צא מן המכה, ולכאורה לפי"ז מאי
טעמא דמי"מ ווסתה דאורייתא שטעמא הא הרגישה
צדור שהדם צא מן המכה, וכתבתי ש"ל שסוף סוף
חיישין שמה טענה בהרגשה ושמא הרגישה בדם מן
המקור או שטענה בהרגשה וכמו שאמרנו צמ" שטענה
בהרגשה עד וכו', וא"כ ע"כ שגם למי"ד ווסתה דרבנן
שמעבר הרי לומר שגם הוא ס"ל ששייך עכ"פ
שטענה בהרגשה ומי"מ מעבר אותה וא"כ צמנר אם
נאמר שלמי"ד ווסתה דרבנן לא לריך הוכחה צדורה שלא
צא מן המקור מוכן שפיר הא דעיהו צאשה שיש
לה מכה צטעה ווסתה, ומכיון שיש לה מכה ואפשר
שדס אז צא מן המכה לכן עוברו אותה משא"כ למש"כ
החור"ד שאף אם ס"ל ווסתה דרבנן מי"מ צמנר העד
עמאה דאפשר שהרגישה ומבואר שלא מעברין אותה
אף אם ס"ל ווסתה דרבנן אפי"כ היה לי הוכחה
צדורה שלא הרגישה, אי"כ למה מעברין הכא למי"ד
ווסתה דרבנן צאשה שיש לה מכה אף שמרגשה שדס
אז צא מן המכה, בא מי"מ שייך שטענה שהרגישה וא"כ
אין לנו הוכחה צדורה שהרגישה שצא מן המכה ואין
לנו ג"כ הוכחה שלא הרגישה בצדור שלא צא מן המקור
ולפי"ז למה מעברין אותה.

ויש לחלק ולומר שאף ציט לה מכה צענה וחסה סיל למייד וחסות דרנן עטורה צאט מרגשה שדס צא מן המכה אפי' שאפשר צא מן המקור, מימ מאחר שיש לנו סיבה לומר צא מן המכה וגי' יש לנו סיוב לזי מהא שמרגשה שדס צא מן המכה מטום כתי מטורין אותה, ומלד שיש לנו סיבה וסיוע לכך שיש לה מכה וגם הרגישה שדס צא מן המכה, מבאי"כ צלמה צאופן שלא הרגישה שדס צא מן המכה ואין לנו הוכחה שדס צא מן המכה לזי חייבין במה צא מן המקור ושמא, ולכן דוגמא שמיירי החויד שביה לזי עד וצדקה עומה, ציוס הווסה ונאצד ויש לנו ספק שמה היי כן דס ונאצד ונאצד דס צא צהרגשה היי אלה שהרגשה עד העטעה ומכיון שאין לנו הוכחה וסיוע כנגדית לעברה לכן טעמה החויד.

ולפי"ז יולא שצאשה שיה לה מכה ולא הרגישה דס צא מן המכה אף אס סיל וחסות דרנן ציוס עמלה לשיטה החויד דאפשר צא מן המקור, אי"כ ל"ע מש"כ הרמ"א כסי' קפ"ז סוף ה' וז"ל ומי"מ צענה ווסתה או מל' ויס לל' ויס איה תורה צמכה דלני"כ לא טעמה לעולם עב"ל ולי"ע כתי גס לויי טעם זזי שאל"כ לא טעמה לעולם גי' יז לעמא אותה, שביי הרמ"א לא הזכיר דמיירי שמרגשה שדס צא מן המכה דמשמע דמיירי אף צאופן שלא מרגשה שדס צא מן המכה, כתי לזי מאחר שאין לנו הוכחה כנגדית לומר צא מן המכה אי"כ אף למייד ווסתה דרנן עמלה דאפשר צא מן המקור גס לויי העטע שאל"כ לא טעמה לעולם.

ומלבד זזי עטס דברי החויד ל"ע"ג שביי מנינו מחלוקת הראשונים צהא דלמרו צגמי שמה הרגשה עד ושמש העטעה דיש לפרשו צבי אופנים או דהאשה אומרת שלא הרגישה דס זאלו חוששין שמה הרגישה דס אלה בעד והשמש העטעה לחשו"פ שלא הרגישה דס זוזי העטעה לחשו"פ שביה כאלן הרגשה עד ושמש, או דפרש דבאקת השמש אומרת שהרגישה דס אלה אינו מקולן עליה לומר שלא הרגישה דסם אלה הרגשה עד ושמש העטעה לחשו"פ שביה כאלן הרגשה דס וכזר האריכו צזה הרבה האחרונים, ועי' בצדקיהוס מה שבוטחו שפליגי צזה הראשונים ראה חוסי דף ג' דייב צהרגשה וראה גס צשו"ת משיבת נפש ושד ועכ"פ

מבואר מדקדוקים שזכו רק צאופן שמאלה דס ויש לנו חזקה שדס צא צהרגשה וצוזי מספקין אס היי כאלן הרגשה או לל' ראה צמכה אדס ושד, אצל צאופן שלא היי כאלן דס כתי לא מנינו לומר טעמה צהרגשה מאחר שגם הסברה לומר טעמה צהרגשה סברה חזקה ביה אלה צאופן שיש לנו הוכחה וסיוע כנגדית אחריון שהרגישה, ולכן ציט לפנינו דס ויש כאלן חזקה שדס צא צהרגשה צוזי אחריון טעמה צהרגשה, משאי"כ צאופן שלא נמלא כאלן דס כלל מכוין לומר שביה כאלן הרגשה וחרגשה עד העטעה, כתי לא היי לפנינו דס ואי"כ צאופן דמיירי החויד שביה עד שאלצד ציוס הווסה מכיון שלא ראינו דס לפנינו מנין לנו לחדש לומר שביה כאלן דס והרגישה אלה עטעה צהרגשה, וכשון מה שפקעה הדרכי משה על התרומה הדגן כסי' קפ"ח.

נמצא עכ"פ בדברי החויד ל"ע מכה מקומות, וראה → מש"כ צענין כהס שאלצד דלס עכ"פ אחר הווסה צדוק עומה וממלא עבורה שיש להקל עליה והוא כסברה האצני מר, מאחר שדדך של דס ווסתה צא צשפע ולא צעיתה דס אי"כ אינו היי לזי דס צענה הווסת היי לנמלא גס עכשיו, וראה גס צ"ח סיס קפ"ז שכתב שאין הדדך של דס גדוה שילא עופה אחר עי"ש ע"פ הגמי גדיה דף מ"א: מקור שביי כשתי עיפות מרגיחה עמלה ודוקא תרתי אצל חדא אימא מעלמא אחר עי"ש, וראה גס צידדשו תניא סי' ק"א שבהזיק גי' כסברה זו ומה שהקשה מסע"ף לזי. הלאה שצדקה עומה צעד הצדקה ונמלא עליו עיפה דס כחרדל צין עגול וצין משוך עמלה ווסתה שאף צעיתה דס תשבו, מי"מ יש לומר דשאינו צמקוס שיש ריעותה לפנינו שמה אף צעיתה דס תשבו משאי"כ צליכה ריעותה לפנינו לא נחש לטיפה דס שאלצד.

ואף שיש להסתפק מה ייה צאשה שצדקה עומה → ציוס הווסת צעד שאינו צדוק ומאלה עליו עיפה דס אס עמלה או לא, דאפשר שמאלה שיה ציוס הווסת ויש לנו חזקה שאורה צא צמנו ואף דנפחות מהגרים לעולם מקולין מי"מ זוזי טעם שאי"כ לא תמלא אשה עבורה לעולם משאי"כ כאלן שיה ציוס הווסת חמי' עפי', ואפשר לומר ולדמות למש"כ הודדשי והחמס

סוף צהרגישה שפחה מקורה וצדקה עומה צעד שאינו צדוק ומאלה עיפה דס דמחמיון צוזי ייבוס לשהרגשה משוב לריעותה, וכדי לתקן ריעותה זלח לתיך הוכחה צדוקה לזי משאי"כ עד שאינו צדוק דאפשר צא מעלמא אי"כ כתי כלל צדקה כלל צמנה מעמא החדד"ש, ואי"כ כאלן גי' מלד ויס הווסת היי חזקה שאורה צא צמנו ויש לנו ריעותה ולא יועיל צדוק כלל עד שאינו צדוק לעברה, אף שיש לתקן צהרגשה נחש ריעותה עפי מאשר חזקה של ויס הווסת, וכמו"כ יש לומר מאחר שדרכה כל אשה לראות צשפע ימדצדקה אי"כ ינמלא עבורה הוכחה דלזי היי מוסתה דאי"כ היי לתיך לצוה צשפע וכפי הרגותה אלה וכמו"כ האצני מר, מי"מ ל"ע לדינא צוזי, דאפשר שאף האצני מר לא נחש אלה צאופן שלא היי לנו ריעותה משאי"כ כאלן שיש לנו ריעותה שמהא עיפה דס אי"כ דאפשר צא מעלמא מי"מ נחש לריעותה ולי"ע לנעשה, ויחזק גי' שהלוי צמחלקת החויד ור"ע"ז הניל שצעיתה ר"ע"ז דאינו מחיר צענה ווסתה, אפשר מוסד דס"ל צשפע ווסתה היי חזקה אליממה שאורה צא צמנו, ולא יועיל להקל צוזי שאפשר שגשה ציטה ריעיו, משאי"כ החויד כס"ל צשפע ווסתה יש להקל כמי"כ כאלן ולי"ע.

ומבואר לא דר"ע"ז מחיר צאשה סכ לזי דס ציטה ריעיו וצדקה עומה אף צעד הצדוק יצשעה ווסתה מחמיר משאי"כ החויד תמה על ר"ע"ז שאס היי כמכה המוליאה דס צוזי אף צענה ווסתה יש להקל, ואס לא היי כמכה המוליאה דס צוזי אף שלא צשעה ווסתה אין להקל, וכמו"כ מצינו שכלאורה דברי החויד אמוס מכה מקומות צוזי שהחמיר צעד שאלצד צשעה ווסתה, וכמו"כ ונעלה שבי"מ מיקל אף כספק אס לנשה ציטה ריעיו וכן נראה צדדני החויד שיקט כן צעיתה ר"ע"ז, וכמו"כ נשארנו צלי"ע צאשה שצדקה עומה ציוס הווסת צעד שאינו צדוק ומאלה עליה עיפה דס מה דייב.

נמצא צוזי ה' אשה שצדקה עומה ציוס הווסת ונאצד בעד דעת החויד שמהא האשה ויש חולקים. צ' ואס צדקה אחי"כ ומאלה עומה עבירה צפתה השצה סיל דאפ"כ עמלה, אמנם באצני מר סיל שאף לחויד עבירה (וראה מי"כ צענין כהס צנאצד). ג' צדקה עומה צעד שאינו צדוק ציוס הווסת ומאלה עליו עיפה דס ל"ע אס ויעיל צדקה אחי"כ.

כתמים ובדיקות לענין ווסתות

סוף סוף מאלה כהס מנינא לא היי ויס זזי כלא ראה לנמי שביי יש לז שצא מנופה ולי"ע. **ולפי"ז** הו דמבואר צבי"ע חזן מחמיר עד הצדוק היינו צמנה קנעה ווסת גס לקולא וגס לחומרא, יעקב ווסת הקודם יכוני"כ קנע ווסת מחדש ומטום שזין ראי' גמורה לזי. **ולכאורה** עפי"ז צאשה שצדקה עומה צוזי קיוס ינמלא עמלה מכה עד הצדקה, כתי לא רק שצרכה להפסיק מחדש אלה שחמיה ויס זזי גי' ליוס הווסת כן ליוס החודש וכן לחשון הפלגה, ואס יש מרחק של פלגה מלאה הקודמה לצדקה בעד של עכשיו עברה ימים מנינא תחלה לעברה ימים כצאים מכה צדקה זו, וראה כגבי"ה ציטה עומה סי' ז' שהמס למה צלחת לא תשבו ק' ויוסי יאנו לא שעתה מלן דחש ליה ולי"ע.

בשר"ע סי' ק"ל סוף ג' אין צמחיים משום ווסת כיוז מאלה כהס צ"ח אפי' שלב פעמים לא קבעתו ולא עקרתו חזן מכהני עד הצדוק לזי כהן מטמאין ככל שכן וכתי הן כראיות לכל דבר ומקורו הוה מהרצ"ד, ובפשמות אין צמחיים מביס ווסת גס לקולא וגס לחומרא דהיינו גס צאופן שראתה כהס צזי זמניס ודועס לא קנעה על זזי דין ווסתה וכמו"כ לא היי כרא"י עפי"ז יעקב ווסת הקודם וכוון בעבר עליה ג' עוות ולא ראה וחס"כ ראה כהס ג' פעמים צמנו קנע לא נחשב קנעה ווסת שמה זזי יעקב ווסת הקודם שביה לזי, ועי' צהגה ר"ע"ז וצדדני פהרה סי' ק"ד ל"ע צאופן שביה לזי קבועית ל"ח ועברו עליה ג' ריח שלא ראה אלה כהס אס נחשב לעקרה לווסת מוסס שלא היי לזי ראי' גי' צ"ח או דילמא מאחר